

การตัดฝีือกแม้ไม่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดแต่จะทำให้เด็กเกิดความกลัวและไม่ให้ความร่วมมือในการรักษา ทำให้ประสิทธิภาพในการรักษาลดลง และส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็ก การวิจัยกึ่งทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเบี่ยงเบนความสนใจด้วยภาพและเสียงต่อความกลัวการตัดฝีือกในเด็กวัยเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กวัยเรียนอายุ 6-12 ปี ที่มารับการตัดฝีือกในห้องตรวจกระดูกและข้อ งานการพยาบาลผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ระหว่างเดือนกรกฎาคม 2551 ถึงเดือนกันยายน 2551 จำนวน 30 ราย โดยสุ่มเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการจับสลากอย่างง่าย กลุ่มละ 15 ราย ให้แต่ละกลุ่มมีลักษณะใกล้เคียงกันในด้านอายุและระดับความกลัว กลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่ได้รับการเบี่ยงเบนความสนใจด้วยภาพและเสียง กลุ่มควบคุม คือ กลุ่มที่ได้รับการลดความกลัวตามปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แวนตาสำหรับมองภาพและฟังเสียง 2) คู่มือการเบี่ยงเบนความสนใจด้วยภาพและเสียง 3) แผ่นวิดีโอ 4) แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล 5) แบบประเมินความกลัวด้วยตนเองของเด็กวัยเรียนต่อการได้รับการตัดฝีือก 6) แบบสังเกตพฤติกรรมความกลัวต่อการได้รับการตัดฝีือกของเด็กวัยเรียน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา สถิติทดสอบวิลคอกชัน และสถิติทดสอบแมน-วิทนีย์ยู ผลการวิจัยพบว่า

1. ภายในกลุ่มที่ได้รับการเบี่ยงเบนความสนใจด้วยภาพและเสียง ความกลัวการตัดฝีือกจากการประเมินด้วยตนเองของเด็กวัยเรียนขณะเบี่ยงเบนความสนใจ น้อยกว่าคะแนนความกลัวการตัดฝีือกก่อนเบี่ยงเบนความสนใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z = -3.420, p < .01$)
2. ความกลัวขณะได้รับการตัดฝีือกของเด็กกลุ่มที่ได้รับการเบี่ยงเบนความสนใจด้วยภาพและเสียงน้อยกว่าเด็กกลุ่มที่ได้รับการลดความกลัวตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($U = 4.000, p < .01$)
3. พฤติกรรมความกลัวขณะได้รับการตัดฝีือกของเด็กกลุ่มที่ได้รับการเบี่ยงเบนความสนใจด้วยภาพและเสียงน้อยกว่าเด็กกลุ่มที่ได้รับการลดความกลัวตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($U = 51.000, p < .01$)

ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า การเบี่ยงเบนความสนใจด้วยภาพและเสียงทำให้ความกลัวการตัดฝีือกของเด็กวัยเรียนลดลง ดังนั้น การเบี่ยงเบนความสนใจด้วยภาพและเสียงนี้สามารถนำไปใช้ในการลดความกลัวการตัดฝีือกในเด็กวัยเรียน

Although cast removal does not induce pain, children always fear it and can be uncooperative with this procedure, leading to low effectiveness of treatments and negative psychological impacts. The purpose of this quasi-experimental research was to investigate the effect of Audiovisual Distraction on fear caused by cast removal among school-aged children. The study sample consisted of 30 school children aged between 6 and 12 years old, who underwent cast removal at the Orthopedic Outpatient department in Maharaj Nakorn Chiang Mai hospital during July 2008 to September 2008. A simple random sampling technique was employed to assign the subjects into either experimental or control groups, consisting of 15 subjects in each group. Both groups were similar in age and fear levels. The experimental group received the Audiovisual Distraction while the control group received usual care to reduce fear. The research instruments consisted of; 1) audiovisual eyeglasses, 2) Audiovisual Distraction Handbook, 3) the video compact disc, 4) Demographic Data Form, 5) self-report measurement on fear of cast removal among school-aged children (SRMF), and 6) Fear Behavior Observing Scale (FBOS). Data were analyzed using descriptive statistics, Wilcoxon matched pairs signed-ranks test and the Mann-Whitney U test. The study findings showed that:

1. Within the experimental group, the mean score measured by SRMF during the cast removal procedure was significantly less than that before the procedure ($Z = -3.420, p < .01$).
2. The mean score of fear during the procedure measured by SRMF in the experimental group was significantly less than that of the control group ($U = 4.000, p < .01$).
3. The mean score of fear during the procedure measured by FBOS in the experimental group was significantly less than that of the control group ($U = 51.000, p < .01$).

The findings of this study suggest that Audiovisual Distraction could reduce school-aged children's fear of cast removal. Therefore, this Audiovisual Distraction should be used to reduce the children's fear of cast removal in the future.